

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 680 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, השבוע יתקיים השיעור ביום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 9779997777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 569 שנה י"ב העלון מוקדש לע"נ מו"ר אבי - יעקב בן רחל וצדוק א' איר תשפ"ב

אָמַר - תּוֹכֵן עֵינֵינוּ הַפְּרָשָׁה

999 פ' 1899

בפרשת אמר יש 24 מצות עשה, ו-39 מצות לא תעשה. החלק הראשון של הפרשה עוסק בקדושת הכהנים. ובחלקה השני עוסקת הפרשה במצוות המועדים והחגים בימות בשנה וקרבתיהם.

כתוב בפרשה (כב, לב): "וְלֹא תַחֲלֹלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", פסוק זה עוסק בחלול השם. המחלל את השם עושה עבירה להכעיס ובפרהסייה, והמקדש את השם מוסר את נפשו שלא לעבור על עבודה זרה, שפיכות דמים וגלוי עריות, או על מצוות אחרות בשעת השמד (ראה ספר החנוך ש"ד). כמו כן המתנהג בדרך הגורמת לאנשים להוקיר את התורה ולומדיה - קידש את השם.

וכתב הרמב"ם (הלכות יסודי התורה פ"ה הלכה יא): ויש דברים אחרים שהם בכלל חלול השם, והוא שיעשה אותם אדם גדול בתורה ומפורסם בחסידות, דברים שהבריות מרננים אחריו בשבילם, ואף על פי שאינם עבירות, הרי זה חילל את השם, כגון שלקח ואינו נותן דמי המקח לאלתר... או שירבה בשחוק וכו' או שדיבורו עם הבריות אינו בנחת ואינו מקבלן בסבר פנים יפות אלא בעל קטטה וכעס, וכיוצא בדברים אלו, הכל לפי גודלו של חכם צריך שידקדק על עצמו ויעשה לפניו משורת הדין.

בש"ס מפוזרים דוגמאות למכביר של חילול השם, להלן מספר דוגמאות: ואמרו חז"ל (ברכות י"ט), כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב.

ועוד אמרו חז"ל (יומא פ"ה): כל שחבריו מתביישין מחמת שמועתו.

תלמיד חכם המרבה סעודתו בכל מקום, סוף מחריב ביתו... ומחלל שם שמים (פסחים מ"ט).

את הכלל בזה סיכם ה'חפץ חיים' (בליקוטי אמרים פ"א): כללו של דבר, כל מה שהאדם גדול ביותר, עליו החיוב יותר להיזהר שלא יצא חילול ה' על ידו. ואפילו אם יודע בעצמו שאיננו תלמיד חכם כל כך, אך העולם חושבין אותו שהוא תלמיד חכם, אזי יזהר מאוד מאוד שלא יצא חילול ה' על ידו, שבענייני חילול ה' לא הקובע איך הוא באמת, אלא כפי מה שהעולם חושבים אותו.

ידועים דברי חז"ל (יבמות סב): על מה שאירע בימי התנא רבי עקיבא שמתו בין פסח לעצרת כ"ד אלף תלמידים ועל זה נוהגים כל ישראל אבלות.

ואמרו חז"ל שעוונם היה על שלא נהגו כבוד זה לזה. ותמה ה'חפץ חיים': הלא רק לאו אונאת דברים הוא ומדוע חוייבו על כך מיתה בידי שמים? ותירץ: שכיוון שעל ידי זה נסבב חילול ה' גדול בעולם שתלמידי חכמים רבים זה עם זה ומבזים התורה ומצוותיה לעין כל, הגיעם עונש כה חמור. אבל ודאי שאין לקרוא חילול השם למעשיו של אדם יהודי הנוהג כמצוות התורה, ואינו חושש למלעיגים עליו מציבור שאינו שומר תורה ומצוות, אשר התנהגותו שהיא על פי התורה סותרת את מנהגיהם ודעתם ואינה מוצאת חן בעיניהם בעליל. לזאת לא יקרא חילול השם! אלא אדרבה זהו קידוש השם! כי אדם צריך למצוא חן בעיני הבורא ולא לחפש למצוא חן בעיני אחיו התועים, ה' יחזירם בתשובה שלימה.

ולכך אנחנו מתפללים כל יום ואומרים (בקדושת ובא לציון): "בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאֵנוּ לְכַבּוֹד וְהַבְדִּילֵנוּ מִן הַטּוֹעִים, וְנִתַּן לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נְטַע בְּתוֹכֵנוּ".

שנת 1999

- א. הלכות קדושת הכהנים וישראל:
- א. איסור על הכהן להיטמא למת (מלבד שבעה קרובים).
  - ב. איסור עשיית קרחת ושריטה, כצער על פטירת מת.
  - ג. איסור גילוח פאות הראש והזקן.
  - ד. איסור לכהן לשאת אשה שאינה ראויה לקדושת הכהונה.
  - ה. מצוה על ישראל לנהוג כבוד וקדושה בכהנים.
  - ו. קדושתו המיוחדת של הכהן הגדול ביחס לטומאת המת, (ובהלויית המת) ובנישואין (כא, י-טו).
  - ז. מומים שבגוף הפוסלים את הכהנים מלהיכנס למשכן, ולהקריב קרבנות (כא, טז-כד).
  - ח. איסור אכילת קדשים לטמא ולזר (כב, א-ט).
  - ט. המותרים והאסורים באכילת תרומה וקדשים (כב, י-טו).
  - י. המומים הפוסלים בהמות מלהקריבן לה' (כב, יז-כה).
  - יא. זמן הבהמה להקדש, ולשחיטה. ואיסור נותר (כב, כו-לג).
- ב. מצוות המועדים והחגים בימות בשנה וקרבתיהם:
- א. אזהרה על השבת (כג, א-ג).
  - ב. הקרבת הפסח ביום י"ד ניסן, וקרבת ימי הפסח (ד-ח).
  - ג. מצות הקרבת קרבן העומר, ומצות ספירת העומר.
  - ד. הבאת שני הלחם מחיטה חדשה, בחג שבועות (חג הביכורים) עם קרבנותיהם (כג, טו-כא).
  - ה. הלכות הקציר - מתנות עניים: פאה ולקט (כג, כב).
  - ו. יום זכרון תרועה - ראש השנה (כג, כג-כה).
  - ז. יום כיפורים: התענית בו, קדושתו ומצוותיו (כג, כו-לב).
  - ח. דיני חג הסוכות - לולב, ומיניו, וסוכה (כג, לג-מד).
  - ט. סידור המנורה בכל יום, ולחם הפנים בשבת (כד, א-ט).
- ג. המשך הלכות התורה:
- א. מעשה המגדף - החטא ועונשו (כד, י-יז).
  - ב. דיני נזיקין של מכה אדם או בהמה (כד, יז-כב).
  - ג. קיום מצות עונשו של המגדף (כד, כג).

טוב להודות לה' - סיפור

בעל ה"תולדות יעקב יוסף" היה מתלמידי הגדולים של הבעל שם טוב. פעם בא להכנס לרבו והנה הוא רואה אדם מחכה בתור. ניגש אליו ושאל בשלומו, ואותו אדם בלי להתבלבל עונה לו: "מה אכפת לך?... אמר לו, בא ותשמע רעיון נפלא במעלת שאילת שלום: כתוב בתהלים וְאָתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל, ונאמר עוד פעמיים את המילה "יושב" - "א-ל מלך יושב על כסא רחמים" ונאמר על הקב"ה שהקב"ה "יושב ומזווג זיווגים". וְאָתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב - אם אתה רואה שמידת הדין מתוחה ואתה רוצה שהקב"ה יעבור מכסא דין וישב על כסא רחמים וישב ויזווג זיווגים - אז ככה, אם אתה שואל אדם "מה שלומך?" והוא עונה לך "תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל" - ברוך ה', שבח לא-ל, התהילות שיששראל משבחים את ה' גורמים להקב"ה לעבור למידת הרחמים. נכנס בעל ה"תולדות" לבעל שם טוב הק' והוא ביקש ממנו לחזור לו על הוורט. כשסיים, אמר לו הבעל שם טוב, הוורט הזה שאמרת לאותו אדם שישב בחוץ היה זה אליהו הנביא והוא עלה לשמים, אמר את זה שם ושבוהו.

“ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל” (כב, לב)

חילול השם או אמונה בהשם יתברך – סיפור

השמועה שעשתה לה כנפיים כמעט בכל הארץ, יצרה הרבה חילול השם ופגעה קשות בשמה הטוב של העיירה המתוקה קוברניצה. בהחלט לא נעים, שעיירה קדושה ורבת חן זו הדביקה לעצמה כתם בוץ כמעט כל ימיה, של זלזול בכבודם של הנפטרים... כן, כן, תכף נעסוק בתוכן השמועה המזוויעה, אך טרם זאת בואו ניכנס עם מצלמת ההיסטוריה לאותה קוברניצה החינינית.

ובכן מעתיקי השמועה בדורות האחרונים, גם אם ינגבו אבק מעל תאי זיכרוןם, לא יוכלו להיזכר בשמה של עיירה שכוחה זו, שהייתה תקועה לה הרחק בערבות רוסיה הצארית בין מוסקבה לסיביר, אי שם בין שומקום לאף מקום...

מה שכן ידוע, שכמה וכמה תלמידי חכמים תקעו בה יתד עמוקה והשקיעו עצמם בלימוד תורה במסירות נפש ממש. כאלפיים יהודים התגוררו בקוברניצה בימי הזוהר שלה, רובם ככולם עגלונים, סוחרים פשוטים, חייטים וסנדלרים. מיעוטם היו כאמור אברכים ברי אוריין שתורתם אומנותם. שמה של קוברניצה לא נפוץ בארץ, בעיקר בשל צניעותם המופלגת של תושביה.

על כל פנים, תינוק שנולד בקוברניצה, יכול היה לגדול ולצמוח כשמונים שנה עם המון תורה ויראת שמים באווירה זו, מבלי לצאת יותר משלושה ארבעה קילומטר צפונה או דרומה. הכל היה ברדיוס הזה. באר מים שדות חיטה וכותנה, בית מדרש ובית הכנסת. מכולת קטנה עם חביות גדושות של דגים מלוחים. לפנות ערב היו נכנסים כל בעלי המקצועות לבית המדרש הגדול שניצב בעיירה ועוסקים בריתחא דאורייתא ממש בסוגיות אביי ורבא. שלא כבמקומות אחרים.

רב העיירה הישיש אליעזר לייב שטרנשווס היה תלמיד חכם, שהרביץ תורה יומם ולילה והנהגותיו המוסריות היו לשם ולתהילה, כאשר גם בגיל מופלג זה לא נס כשל אדם צעיר.

“עובדי חברא קדישא של קוברניצה מתנהגים בצורה שפלה המבזה את כבודם של הנפטרים”, טען בזעם לאוזני רב העיירה האורג צבי קלונימוס דרייפילץ שקבר את אביו הקשיש לפני עשר ימים.

הרב שטרנשווס אמר לו בתדהמה: “מבזים את כבוד המתים. צר לי, אך לא הבחנתי בדבר. על פי ראיות עיני הקברנים עושים מלאכתם נאמנה. עקבתי אחריהם לא פעם במלאכת הטהרה, בהלבשת התכריכים, והם עושים זאת לעילא ולעילא במסירות רבה”, טען הרב.

האמת ניתנת להיאמר ששמועה מבישה זו ריחפה לה בשנה האחרונה כמו ענני נוצה של קיץ מעל גגותיהם הדולפים של צריפי העיירה, אלא שאף אחד לא אזר אומץ לשים את הדברים כהויותם על שולחנו של המרא דאתרא.

האורג זך המידות צבי קלונימוס דרייפילץ היה הנחשון, ודבריו היו נחרצים ובוטים.

“כבוד הרב” אמר, “עיני ראו ולא זר, אנשי החברא קדישא סיימו את מלאכת הקבורה של אבי הריני כפרת משכבו ומיד אחר כך נפנו בזריזות לעבר חדש הטהרה, נעלו את הדלת, פתחו שני בקבוקי וודקה וישבו ושתו לשוכרה זחוחים ואולי

אפילו עולצים. בושה שאין כמותה... התנהגותם פשוט גובלת בחילול השם, ואם הרב לא ישים קץ לדבר, אדאג...” “שש...ש... היסת אותו” הרב שטרנשווס, “טענה זו כשלך הגיעה לאוזני כמה וכמה פעמים בשנה אחרונה, אך אף אחד אינו טוען כמוך, שהוא ראה זאת בעיניו”.

“חד וחלק, כבוד הרב” התעקש אורג העיירה, “הם השיקו כוסיות ושתו כוס אחר כוס, לנגד עיניי שבלשו בהם מבין חרכי הדלת... היתה זו שעת חצות לילה מקפאה כשגבאי העיירה מוטק’ה גולדמנט הזעיק את ארבעת אנשי החברא קדישא לביתו של רב העיר.

ראש החברא קדישא ר’ נתן אברהם קולמן, היה בטוח שיש להם קריאה דחופה לטהר גופה... אך לא. הם ישבו מול הרב, כתלמידים נזופים: אינני מאמין למשמע אוזני, ואני מקווה שאתבדה.

ידידי הרב קולמן, האם זה נכון, שאחרי מסע ההלוויה אתם נכנסים לחדר הטהרה ושותים וודקה בצוותא... האם אבלם ויגונם של המשפחות איננו נוגע ללבכם? היעלה על הדעת שבמקום לקרוא תהלים או משניות לעילוי נשמת הנפטרים תעסקו בשתיה עולצת של משקה חריף?...?

הקברנים ישבו דוממים והמומים. הם הביטו לעברו של ראש החברא קדישא ר’ נתן קולמן וציפו למוצא פיו.

ר’ קולמן ניגב את מצחו היטה גופו לעבר המרא דאתרא ואמר בקול מונוטוני, אך מעומק לבו: “כבוד הרב יאמין לי, חלילה וחס אין במעשה שעשינו חילול השם, אין המעשה השתיה ביזוי הנפטרים. לא זו דרכנו, וכבודו מכיר אותנו כבעלי בתים נאמנים העוסקים בתורה ובמלאכה במסירות. אכן כבוד הרב, אנו מסתגרים בחדר הטהרה ושותים וודקה, אך ברשות הרב, אסבר את אוזניו, מדוע ולמה.

צר לי הרב, אך לאחרונה רוח לא בריאה של אמונה סדוקה וצוננת מרחפת בקרב תושבינו. אנו הולכים אחרי גופת הנפטר ושומעים את בני המשפחה והמלווים משוחחים ביניהם ושואלים, מה גרם למותו של הבר מינן ממה סבל זיכרונו לברכה... והתשובות כבוד הרב... אפיקורסות ממש. זה אומר שאבא שלו נפטר מדלקת ריאות, יש מי שאומר שאמו נפטרה מקדחת, או מהתקף לב. ממש דברי כפירה. רחמנא ליצלן. המחלות והתאונות אשמות...”

והרי זה לא יעלה על הדעת כבוד הרב, שאנשים מאמינים ושומרי מצוות תולים את המוות בגורמים גשמיים ושוליים, ושוכחים את הקב”ה, מלך מלכי המלכים הקוצב חיים לכל בריה. מי בחנק, מי בחרב, מי בעיתו, הלוא לא מזמן היה ראש השנה ובאותו יום קדוש מלכנו חתך חיים לכל יהודי. ואבוי לאוזניים שכך שמועות. יש ששוכחים זאת ומאשימים במוות את החיידק, הווירוס או הלב החלש...”

“נו”, הנהן הרב, “מדוע אם כן אתם עוסקים בשתיית וודקה אחרי מסע ההלוויה?... “בין כבוד הרב”, הדגיש הרב קולמן, “אנחנו נכנסים לחדר הטהרה מוזגים וודקה לכוסיות, מברכים בקול רם, מילה אחרי מילה: ‘ברוך, אתה, השם, אלוקינו, מלך, העולם, שהכול נהיה בדברו’ כדי לסלק את הקרירות באמונה שהדביקו לנו אותם חסרי הדעת. כן כבוד הרב, אנחנו מברכים ‘שהכול נהיה בדברו’, כדי לחזק את אמונתו. ומה רע בכך, הכל נהיה בדברו, המחלה, המוות, החיים. ה-כ-ל לא כן כבוד הרב?...?”

חיוך גדול נמרח על פניו של הרב שטרנשווס, כמעט כמו הירח שעשה מאמצים להאיר מבעד לענני הסתיו.

ארבעה צריכין להודות

אומרת הגמרא (מסכת ברכות נ"ד): "אמר רב יהודה אמר רב, ארבעה צריכין להודות - יורדי הים, הולכי מדברות, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא... כפי שכתוב (תהלים קז, ח): "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם"... מאי מברך? אמר רב יהודה: ברוך גומל חסדים טובים. אביי אמר: וצריך לאודווי קמי עשרה" (צריך לברך לפני עשרה אנשים).

"וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב לה': אם על תודה יקריבנו" (ז, יא-יב)

ההודאה וקרבת תודה

אומר המדרש (ויקרא רבה ט, ז): "רבי פנחס ורבי לוי ורבי יוחנן בשם ר' מנחם דגליא לעתיד לבא כל הקרבנות בטלין וקרבת תודה אינו בטל. כל התפלות בטלות ההודאה אינה בטלה זהו שכתוב (ירמיהו לג, יא): "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה", 'קול' אומרים הודו את ה' צבאות וגו' זו הודאה, ומביאין תודה בית ה' - זה קרבן תודה וכן דוד אומר (תהלים נו, ג): "עלי אלקים נדריך אשלם תודת לך" - תודה אין כתיב כאן אלא תודות ההודאה וקרבת תודה".

אומר הרד"ק (ירמיהו לג, יא): "מביאים תודה בית ה' - ולא אמר חטאת ואשם לפי שבזמן ההוא לא יהיו בהם רשעים וחוטאים כי כולם ידעו את ה' וכן אמרו רז"ל כל הקרבנות בטלים לעתיד לבוא חוץ מקרבן תודה".

השל"ה הקדוש אומר (תולדות אדם בית דוד): "כבר ידעת כי החטא גורם הרחקת הארץ, ולפיכך הוצרכו הקרבנות לבסס העולם, ולפתוח המקור להשפיע השפע, לקרב המידות ולהרחיק כל דבר רע, ולעתיד לבא זמן ביטול היצר הרע, ויתמו חטאים מן הארץ" (תהלים קד, לה) לא יצטרך לקרבן, כי תעלה מידת דינו ברחמים, ו'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד'. אבל קרבן תודה אינו בטל, כי אינו בא על שום עניין ולא לרצון, אלא דוגמא למידת הדין ולמידת הרחמים, אבל יהיה שלם בכל, כי 'ולא יהיה כנעני עוד בבית ה' צבאות' (שם שם, כא), 'והיתה לה' המלוכה' (עובדיה א, כא), 'והיה ה' למלך על כל הארץ' (זכריה יד, ט).

והמעמיקים בחכמה אמרו, כי לפיכך קרבן תודה אינו בטל, מפני שהוא לצורך הודאות הנשמות, כשתצא כל אחת מגלותה הידועה, ויתעלו בתפארת מקום הייחוד ומקום ההודאה, כענין 'ארבעה צריכין להודות' (ברכות נ"ד), בבואם אל ביתם בשלום, ולומר 'יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם' (תהלים קז, ח), שבאו בשלום אל עולם הנשמות, האילן שפורחין משם ומשם תשובתם הרמתה".

רבי צדוק הכהן מלובלין (פרי צדיק פרשת מצורע ט"ק א') אומר: "במעלי דשבתא בתפילת המנחה אומרים מזמור הודו וגו', ובשבת טוב להודות לה' ובמדרש (ויקרא רבה ט', ז) כל הקרבנות בטלין וקרבת תודה אינו בטל כל התפילות בטלות וההודאה אינה בטילה וכו' והיינו קרבנות יחיד, שהתורה לא תשתנה לעולם ויביאו קרבנות צבור, אך קרבנות הבאים על חטא כמו שאמרו במדרש (תנחומא פרשת צו, ז) שכל הקרבנות באין על חטא, חטאת ואשם, ואף עולה באה על הרהור הלב, ולעתיד לבוא שיבוער השאור שבעיסה ולא יהיה שום חטא יתבטל כל קרבנות יחיד לבד קרבן שלמים שהראשון שבהם תודה, והיה בא לתת הודאה על אשר ניצול משאור שבעיסה, ולעתיד שיהיה ה' אחד ושמו אחד ויהיה כולו הטוב והמיטיב כפי שמובא (בפסחים ג.) אז יהיו כל התפילות בטלות רק תפילות ההודאה אינה בטילה שידודו לה' שנפטרו מענייני עולם הזה והבליו, וכן בכניסת שבת כתיב (בראשית א, לא): "ויבא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד", שהיה לה' יתברך אז נייחא בעולמו (בראשית רבה ט, ד) וראה שהכל טוב מאוד כמו לעתיד צריך להודות על כל העבר בששת ימי המעשה".

כתוב בשולחן ערוך (אורח חיים, נא, ט): "מזמור לתודה (תהלים ק) יש לאומרה בנגינה, שכל השירות עתידות ליבטל (להתבטל) חוץ ממזמור לתודה".

ארבעה צריכין להודות והקשר ללומדי התורה

אומר ה'פרי צדיק' (פרשת מצורע שם): "ובא הסדר שהמזמור בארבעה צריכין להודות כסדר פיתוי היצר הרע... היינו שתחילת פיתוי היצר הרע לבטל את האדם מתלמוד תורה שיהיה הולך בטל כמדבר, שמכביד עליו ומראה לו שהוא טרוד ואין לו פנאי לעסוק בתורה, ואף בעתות הפנאי מבלבל רעיוניו ומחשבתו שמראה לו שאין לו נייחא ואין שפוי בדעתו לעסוק בתורה.

ואחר כך "ישגי חשך וצלמות אסירי עני וברזל" (תהלים קז, י), היינו שהיצר הרע אוסר אותם במאסר שלא יוכלו לזוז.

ואחר כך "אולים מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו" (תהלים קז, יז), שכבר מצא היצר הרע להכשילם במעשה פשע ועוון, עוון זה זדונות פשע אלו המרדים כל אוכל תתעב נפשם, אוכל היינו - דברי תורה.

ואחר כך מדרך בכת רביעית שהוא בלומדי תורה, וזה יורדי הים בְּאֵינִיּוֹת (תהלים קז, כג) הם היורדים בים התלמוד, על דרך מה שפירשו מה שאמרו בגמרא נחותי ימא דקאי על העוסקים בים התלמוד עושי מלאכה במים רבים, ולהם מפתה היצר הרע יעלו שמים, שיגבה לבם וידמו שעולים לשמים, ועל ידי שמתנשאים ירדו תהומות. עכ"ל.

בברכת התורה רון ברונה

"לאדם מערכי לב ומה מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורגי בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן ינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוחה בת שמשון מרים בת עיזיה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אלעזר יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל ומיכל שרה בני פאולה זיווג הגון: זהבה בת אטווג'ימי שמואל בן אסתר:נעמה בת אסתר:יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת אייריס: בתיה בת אסתר

לרפואת: הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א יעקב ישאל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עודד בן הגר: גולן בן דינה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולטי בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל

לרע של קימא: יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה שושנה רייזל בת מינה מיטל בת לולו שמחה צביה בת רחל: חן בת דלילה (קז ט) יובל בן שלומית: אושר בת אורנה הודיה בת ציפורה: רחל בת חיה יעל ברכה בת אביגיל: עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.47209

מצוה לתרום מכספי מעשר לזכר הרבים